

ingen Steder i Landet, hvor en Skat kan afløses med det 20-dobbelte Beløb, men man maa højere op. Den højtærede Minister paaberaabte sig de Undersøgelser, som ere foretagne, inden Lovforslaget om den almindelige Jordebogsafgift blev forelagt, og mente, at det deraf fremgik, at der ikke var nogen Grund til, at Domænegaardene kunde blive fritagne for nogen Del af Afgiften, men vi have ment, at efter de Oplysninger, der senere ere fremkomne, og som ere stadfæstede ved Landstingsudvalgets Erklæring, er der Grund dertil, idet vi formene, at de vedkommende burde have en lille Erstatning for de Rettigheder, der ere fratagne dem, i Form af en Afskrivning paa den Jordebogsafgift, som nu kaldes Domæneafgift, der er paalignet dem. Det er ikke ubetydelige Rettigheder og Friheder, som Tidens Tand har taget fra dem, naar, som jeg før nævnedes, de nu ikke ere fritagne for Amtsudgifterne, skønt det udtrykkelig stod i deres Kontrakter, at ingen Skatter ud over det, som den Gang var Salgsvilkaarene, kunde paalignes dem.

Ingvar Jensen: Det ærede Medlem for Ærø (Frederiksen) sagde, at 9 Kr. 92 Ø. pr. Td. Hartkorn betød ingen Verdens Ting for Ærø, derimod betyder det noget for Bornholm. Men naar det ærede Medlem har den Opfattelse, at 9 Kr. 92 Ø. ikke betyder noget som Afskrivning af Skatter, kan det ærede Medlem utvivlsomt føle sig i høj Grad trøstet ved, at han ikke faar noget i Retning af Jordebogsafgiftens Afskrivning, thi det vilde sikkert paa Ærø ikke beløbe sig til et saa stort Beløb som det, hvorom der her er Tale.

Frederiksen: Den højtærede Finansminister syntes mig at gøre det ærede Medlem for Vonsild (Jessen) og mig Uret i det Svar, han gav paa de Udtalelser, vi tillod os at fremsætte før. Den højtærede Minister udtalte, at jeg, efter at den Lov, som blev vedtagen i Fjor, har lettet Skatten en hel Del for dem, der svare Jordebogsafgift paa Ærø, nu bagefter kom og vilde have saa vidt muligt det hele frigivet. Nej, det har jeg ikke sagt og ikke tænkt. Hvad jeg sagde — saa godt som jeg nu kan sige en saadan Ting — var, at jeg fandt, at naar man gav et passende Ækvivalent for de Rettigheder, Staten har taget fra de vedkommende, vilde jeg og Skatteyderne derovre føle os tilfredse. Lad os tænke os, at en Mand i Dag sælger en Ejendom til en anden og siger til

ham: Denne Ejendom maa være din, naar du svarer en aarlig Afgift af f. Eks. 300 Kr., saa skal du ikke have andre Skatter, og at han giver vedkommende Skøde derpaa. Et Aar eller to eller ti Aar efter kommer saa den Mand, som har solgt Ejendommen, i dette Tilfælde Staten, og siger til vedkommende: Ganske vist staar der i dit Skøde, at du kun skal svare 300 Kr. aarlig og saa være fri for al anden Skat, men det skal nu ikke gælde længere, nu paalægge vi dig Skat til Amtsrepartitionsfonden, Skat til Kommunen, Præstetiende, vi paalægge dig som det øvrige Land Militærpligt — ogsaa det vare de fri for —, kort sagt, en hel Mængde Skatter, som maaske repræsentere en Værdi af langt over 100 Kr. om Aaret. Jeg tror, at den højtærede Minister vil indrømme mig, at en saadan Fremgangsmaade er urigtig; i alt Fald synes jeg, den er det. Naar den højtærede Minister sagde, at dersom det ærede Medlem for Vonsild og jeg kunde paavise, at man havde forurettet dem ved at lade dem svare mere end den Skat, som den Gang blev paalagt dem, kunde han gaa med til en Ændring paa dette Punkt, men i modsat Tilfælde kunde han ikke gaa med, saa siger jeg, at dersom den ærede Minister ikke kan tage det Eksempel, som jeg her anfører og som jeg kan paavise saa klart og tydeligt, som jeg kan paavise, hvad jeg har givet for min egen Ejendom, som Argument i den af mig antydede Retning, tror jeg ikke, det vil kunne lykkes mig at paavise noget, der begrunder det, som jeg her siger. Men jeg hævder i alt Fald dette, at det er ikke rigtigt, at en Privatmand, der sælger en Ejendom i Dag, imod at der skal svares en vis bestemt Afgift, saa bagefter kommer og paalægger den vedkommende mere; men det er i næsten lige saa høj Grad eller, rettere sagt, i højere Grad urigtigt, naar en Stat gør det, og det er netop, hvad der er sket i dette Tilfælde. Jeg vil derfor fremdeles haabe, at den højtærede Finansminister vil tænke velvilligt paa de Skatteydere, hvem der har været gjort Uret i mere end 30 Aar.

Til det ærede Medlem for Bornholms 2den Valgkreds (Ingvar Jensen) vil jeg sige, at naar han mente, jeg saa for flot paa det ved at sige, at 9 Kr. 92 Ø. ikke er nogen trykkende Skat, da har jeg jo ikke sagt dette, men kun, at dersom Skatten for Ærøs Vedkommende ikke var større end 9 Kr. 92 Ø., skulde jeg ikke klage saa stærkt over det, men den er — det er meget forskelligt — mellem 25 og